

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21.02.2010 r. M. S. (1) zakupił za kwotę 1.000 zł pojazd marki N. o nr rej. (...). (...) było do renowacji. Na portalu internetowym znalazł ogłoszenie, po czym skontaktował się A. M., który podjął się naprawy pojazdu. A. M. prowadził warsztat W. (...) w G. w wynajmowanych pomieszczeniach przy ul. (...) IV 13. M. S. (1) przywiózł samochód N. na lawecie do w/w warsztatu w maju 2010 r. Umówili się, że naprawa będzie trwała 3 tygodnie. Ustalili zakres prac i cenę, tj. 3.800 zł. A. M. przekładał następnie kilkakrotnie termin odbioru naprawionego auta. Kiedy M. S. (1) przyjechał w dniu 19.09.2010 r. do G. usłyszał od oskarżonego, że auto nie jest zrobione. A. M. podpisał wówczas oświadczenie z którego wynika, że podjął się naprawy samochodu N. wartości 5.000 zł należącego do M. S. (1), jako zaliczkę otrzymał w dwóch ratach przelewem bankowym kwotę 2.000 zł oraz części blacharskie wartości 2.000 zł. A. M. wg oświadczenia miał otrzymać w dniu 19.09.2010 r. kolejną – trzecią ratę w wysokości 2.000 zł. Zobowiązał się jednocześnie do wykonania remontu blacharskiego ww. samochodu do stanu gotowego do lakierowania w terminie nie dłuższym niż do 19.10.2010 r. Wynagrodzenie za usługę zostało ustalone na 3.800 zł, nadto 2.000 zł na materiały potrzebne do wykonania usługi. W przypadku niewywiązania się z umowy A. M. wyraził zgodę na sprzedaż swojej wiarygodności osobom lub firmom trzecim. Od września 2010 r. M. S. (1) jeździł co dwa, trzy miesiące z wynajętą lawetą po samochód. Dowoził również różne elementy nadwozia, tj. błotniki, zbiornik paliwa, pokrywę silnika, tylny pas i inne drobne elementy. Pojazd nie był jednak naprawiony. W sierpniu 2012 r. pokrzywdzony przyjechał do G. i stwierdził, że warsztat oskarżonego już nie funkcjonuje. Został tam właściciela posesji który poinformował go, że A. M. nie rozliczył się z nim finansowo. M. S. (1) nie mógł nawiązać kontaktu z oskarżonym, albowiem nie odbierał on telefonu, brak było również informacji o nowym adresie jego firmy. M. S. (1) ostatni raz widział swój samochód w ww. garażu w wakacje 2012 r. Samochód był w częściach. Aktualnie samochód o cechach i wyglądzie pojazdu dostarczonego oskarżonemu przez M. S. (2) został ujawniony w przedsiębiorstwie recyklingowym P. w G..

Dowód: kopia oświadczenia k. 7, umowa kupna samochodu k. 8, zeznania M. S. (1) k. 1-2, 56v, 255-256, zeznania S. M. k. 212, 276-277, zeznania świadka A. S. (1) k. 257, częściowe wyjaśnienia oskarżonego A. M. k. 104-106, 254, 257, 265, 277, wydruki korespondencji internetowej k. 119-169, kopie przelewów k. 115-116, wydruk ogłoszenia k. 273

Oskarżony A. M. ma dwoje dzieci w wieku 11 i 8 lat, jest rozwiedziony. Nie pracuje, utrzymuje się z zasiłku w kwocie 520 zł otrzymywanego z MOPS. A. M. nie był w przeszłości karany sędownie.

Dowód: dane o oskarżonym k. 122-123, 186, dane o karalności 271

Z uwagi na pojawienie się w toku postępowania uzasadnionych wątpliwości, co do poczytalności oskarżonego zasięgnięto opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy w wydanej pisemnej opinii sądowo – psychiatrycznej zgodnie stwierdzili, że A. M. nie jest chory psychicznie, a jego funkcje intelektualne mieszczą się w granicach normy. Biegli stwierdzili u oskarżonego zaburzenia osobowości. Warunki określone w art. 31 § 1 lub § 2 kk nie mają zastosowania.

Dowód: opinia sądowo – psychiatryczna k. 216-218

Oskarżony A. M. w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że z M. S. (1) ustalili wstępny koszt naprawy na ponad 4.000 zł. (...) wymagało wiele pracy i usługa została wykonana zgodnie z umową. Oskarżony nie wie, gdzie następnie znajdowało się to auto. Jego naprawy dokonywał w wynajmowanym garażu przy ul. (...) IV w G.. A. M. wyjaśnił nadto, że pokrzywdzony jest mu winien 7.000 zł za tę naprawę, że poinformował M. S. (1) aby tę kwotę przekazał właścicielowi garażu za wynajem – wtedy będzie mógł odebrać N.. Osobiście przekazał pokrzywdzonemu, że samochód został w garażu i podał dane właściciela. Słuchany na

rozprawie A. M. wyjaśnił, że swoją pracę wycenił na 8.000 zł. Samochód zostawił w garażu, miał go wydać właściciel – M. za pieniądze jakie winien był oskarżonemu M. S. (1). A. M. podtrzymał swoje wcześniejsze wyjaśnienia.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. M. k. 104-106, 254, 257, 265, 277

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo i wina oskarżonego A. M. nie budzą wątpliwości.

Stan faktyczny w sprawie w przeważającej mierze ustalił Sąd w oparciu o zeznania świadków: M. S. (1), A. S. (1), S. M., których zeznaniom Sąd dał w całości wiarę, albowiem są one spójne, logiczne i rzetelnie relacjonują posiadaną przez nich wiedzę odnośnie przedmiotowej sprawy.

Za w większości niewiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego A. M.. Jedynie w części znajdują one potwierdzenie w pozostałych dowodach, w tym w szczególności zeznaniach pokrzywdzonego, a mianowicie, że przyjął do naprawy samochód N. od M. S. (1), że otrzymał zaliczkę. W pozostałym zakresie wyjaśnienia A. M. nie zasługują na wiarę, albowiem pozostają w oczywistej sprzeczności z pozostałymi dowodowymi uznanymi w pełni za wiarygodne. Nie znalazły potwierdzenia wyjaśnienia oskarżonego, że naprawione auto było gotowe do odbioru, a M. S. (1) był mu winien 7.000 zł, które miał przekazać właścicielowi garażu w zamian za wydanie auta. Sąd uznał te wyjaśnienia jako prezentowaną przez oskarżonego linię obrony.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania pokrzywdzonego M. S. (1), który opisał okoliczności pozostawienia pojazdu u oskarżonego, zakres zleconych robót, późniejsze przyjazdy celem odebrania auta, w tym jeden z udziałem swojego ojca A. S. (1). Pokrzywdzony przedłożył również potwierdzenia przelewów i wydruki z prowadzonej z oskarżonym za pośrednictwem internetu korespondencji dotyczącej odzyskania auta. Zeznania M. S. (1) były spójne i konsekwentne. Brak podstaw aby odmówić im waloru wiarygodności.

Jako w pełni wiarygodne Sąd ocenił również zeznania S. M. który był prezesem spółki – właściciela budynku przy ul. (...) IV wynajmowanego przez A. M.. Również świadkowi oskarżony miał naprawić auto – nigdy jednak tego nie uczynił pomimo uzyskania zapłaty 4.000 zł. Poprzedni właściciel garażu przekazał S. M., że oskarżony nie płacił za wynajem garażu. Świadek nie był w stanie jednoznacznie podać, czy widział tam samochód pokrzywdzonego. Było tam dużo części samochodowych i wraków. Pewnego dnia oskarżony opuścił budynek. Potem przychodził do niego i wynosił rzeczy pod nieobecność innych osób. W ocenie Sądu zeznania S. M. są konsekwentne i spójne. Świadek nie był w stanie podać, czy widział na swojej posesji auto pokrzywdzonego.

A. S. (2) zeznał, że jeden raz był z pokrzywdzonym w G., widział wówczas oskarżonego. Zeznania tego świadka spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonego.

Sąd dał wiarę także rzeczowym źródłom dowodowym zgromadzonym w toku postępowania tj. kserokopii umowy kupna pojazdu, oświadczenia oskarżonego, kopii przelewów, wydruku z internetowej korespondencji. Również danym o karalności, jako sporządzonym przez powołane do tego podmioty w zakresie ich kompetencji i w odpowiedniej do tego formie. Szczególną rolę Sąd przypisał przy ustalaniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie korespondencji prowadzonej za pośrednictwem internetu między oskarżonym a M. S. (1). Wynika z niej, że w okresie między 17.02.2010 r. a 25.04.2013 r. pokrzywdzony wielokrotnie kontaktował się z oskarżonym celem odzyskania pojazdu, czego A. M. mu odmawiał twierdząc, że powinien najpierw otrzymać swoje pieniądze.

Z kopii przelewów wynika, że w dniach 19.05.2010 r. i 24.06.2010 r. M. S. (2) przekazał oskarżonemu po 1.000 zł.

Oceniając materiał dowodowy Sąd doszedł do przekonania, iż jest on zupełny, całkowicie spójny i wyczerpujący. Materiał ten pozwala przy tym jednoznacznie stwierdzić, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu

zabronionego określonego w art. 284 § 2 kk w ten sposób, że przywłaszczył sobie powierzone mu cudze mienie ruchowe.

Zdaniem Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy. Wprawdzie w toku postępowania pojawiły się wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego, jednakże z wydanej przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów opinii sądowo – psychiatrycznej wynika, iż oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo i w sprawie nie zachodzą warunki określone w art. 31 § 1 lub 2 kk. Sąd uznał przedmiotową opinię sądowo – psychiatryczną za pełnowartościowy dowód i nie znalazł podstaw do kwestionowania wskazanych w opinii wniosków, albowiem jest ona jasna, zupełna, należyście uzasadniona i została sporządzona przez osoby dysponujące wymaganą wiedzą specjalną.

Oskarżony jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością zdawał sobie sprawę z charakteru popełnionego przez siebie czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony bez wątplenia zdawał sobie sprawę, iż zachowanie, którego się dopuścił, jest prawnie zabronione. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że oskarżony działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim.

Sąd przychylił się do wskazanej przez Prokuratora kwalifikacji prawnej czynu objętego aktem oskarżenia. Czyn ten należy zakwalifikować jako występki z art. 284 § 2 kk. Sąd uszczegółowił jedynie opis czynu przyjmując, że w A. M. w okresie od 19.05.2010 r. do 22.04.2013 r. w G. przywłaszczył sobie powierzone mu przez M. S. (1) mienie w postaci pojazdu marki N. o nr rej. (...) wartości 5.000 zł wraz z częściami zamiennymi wartości 2.500 zł oraz pieniądze w łącznej kwocie 4.000 zł stanowiące zaliczki na naprawę ww. pojazdu, czym działał na szkodę M. S. (1).

Przestępstwo przywłaszczenia z art. 284 kk różni się od kradzieży brakiem elementu zaboru rzeczy, która znajduje się w posiadaniu sprawcy, przy czym sposób wejścia przez sprawcę w jej posiadanie jest obojętny dla bytu przestępstwa. Sprawca zatem nie musi - tak jak przy kradzieży - przejawiać przestępnej aktywności, aby wejść w posiadanie rzeczy. Czyn z art. 284 § 2 kk polega ono na przywłaszczeniu rzeczy powierzonej sprawcy (np. oddanej na przechowanie, w zastaw, użyczonej, oddanej w komis), toteż przywłaszczenie takiej rzeczy zasługuje na surowszą ocenę jako nadużycie zaufania (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 21 maja 1992 r., II AKr 129/92, OSA 1993, nr 5, poz. 23). Przywłaszczenie różni się od oszustwa tym, że oszust uzyskuje rzecz za pomocą oszukańczych zabiegów określonych, natomiast sprawca przywłaszczenia wchodzi w posiadanie rzeczy w sposób legalny (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 26 kwietnia 1999 r., II AKa 131/99, KZS 1999, z. 8-9). Przywłaszczenie wymaga działania w zamiarze bezpośrednim kierunkowym postąpienia z cudzą rzeczą (lub prawem majątkowym), tak jakby się było jej właścicielem. Sprawca przywłaszczenia musi więc zmierzać do zatrzymania cudzej rzeczy lub innego mienia (prawa majątkowego) dla siebie lub innej osoby bez żadnego do tego tytułu (por. wyrok SN z dnia 6 stycznia 1978 r., V KR 197/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64). Tym samym o zamiarze przywłaszczenia może świadczyć darowanie bądź przekazanie jej innej osobie czy podmiotowi.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd wymierzył A. M., przy zastosowaniu art. 37a kk karę grzywny 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

W ocenie Sądu kara w takiej wysokości jest odpowiednia i stosownie do treści art. 53 § 1 kk jej rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonego oraz uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, jak również pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonego oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczność wpływającą na zaostrzenie wymiaru kary Sąd uwzględnił znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, co przejawia się w rodzaju i charakterze naruszonego przestępstwem dobra, jakim jest jedno z podstawowych dóbr chronionych prawem w postaci mienia innej osoby. Na potępienie zasługuje motywacja oskarżonego, działającego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wskazać należy również na okoliczność, iż pokrzywdzony nie odzyskał swojego mienia, jak również jego równowartości. Sąd jako okoliczność łagodzącą uznał uprzednią niekaralność A. M..

Wskazać należy, iż przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 284 § 2 kk jest zagrożone karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Przepis art. 37a kk stanowi, że jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności. W konsekwencji z pewnością kary tej nie można uznać za nadmiernie surową i niewspółmierną do charakteru popełnionego przez oskarżonego czynu.

Sąd orzekł również na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Mając na uwadze, iż popełniony przez oskarżonego występki jest przestępstwem przeciwko mieniu, na skutek którego pokrzywdzony M. S. (1) poniósł szkodę w wysokości 11.500 zł, było to w pełni uzasadnione.

Sąd na podstawie stosownych przepisów zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. kwotę 1.151,28 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Nadto Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym opłaty mając na względzie iż orzeczona została kara grzywny, nadto w pierwszej kolejności A. M. winien naprawić szkodę wyrządzoną przestępstwem.

Z/:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

G., 04 września 2015 r.